

тѣхъ. Настоява да изпратятъ човѣкъ съ авторитетъ, който да прибере паритѣ отъ младежитѣ.

„Длъжността е ваша, защото тѣ сж ваши хора, а още повече, че ние не сме нѣкой върховенъ съветъ и комитетъ надъ комитетитѣ въ Татковината ни, но просто едно дружество отъ опитни хора, които по призвание и подканване на представители отъ много области изъ Българско, начертали единъ общъ планъ, по който да свържимъ всички страни, па освенъ това и мѣста за снабдяване съ оржжие и други потребности, ако пари само дава народа . . . Мене, братя, не ще ма има утре тука, и може би никога, затуй споразумѣвайте са съ г. Горова, когото оставяме да контратява оржжие, да приема и разпраща всѣкакви поръчки. Така сжщо и Иванъ Захранията остава тукъ . . .

С'богумъ, братя, не ма забравяйте, а най вече не забравяйте, че тая е най-сгодната минута за насъ да възкрѣснемъ. Гответе са, гответе и гледайте до половината на идущия месецъ да бжде сичко готово, та мислете вече какъ трѣбва да се работи . . .

Приятелитѣ, можете, ако ви питатъ, да имъ кажете, че са записахъ доброволецъ въ Сърбия (!)“.

Сжщиятъ день, 6. мартъ 1876 г., Иларионъ пише отъ Гюргево ново писмо до „Кръстника“ (Георги Петковичъ) въ Русе.

„Милий ми Кръстникъ,

Приехъ тая вечеръ писмото ти. Азъ не мога да остана вече тука, да разправямъ на цѣль свѣтъ работитѣ, понеже оставямъ назадъ отъ моята. И тъй сутре вечеръ съ австрийския пароплувъ заминавамъ за нагоре. Единъ човѣкъ, именно Господ. Горовъ ще иде заедно съ човѣка отъ Орѣховица за Букурещъ да му пристои въ работата, както и вие за оржжие трѣбва да се споразумявате съ него, понеже той подписва контрактитѣ и стокитѣ иджтъ на неговъ кредитъ“ . . .

Човѣкъ ще иде да търси 4-та за паритѣ. „Утре почти цѣль день ще бждж тукъ, ще имамъ време да се разго-